

การศึกษาเสียงวรรณยุกต์และเทคนิคการออกคำร้องในการขับร้องเพลงไทย

THE STUDY OF PROSODY AND SINGING TECHNIQUES IN THAI CLASSICAL SINGING

จันทนา คชประเสริฐ¹ ธนะรัชต์ อนุกุล² จันทรา เนินนอก³
Jantana Khochprasert Tanarach Anukul Jantra Noennok

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์ในการศึกษาทำนองร้องจากคำร้องเพลงไทย ตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยชั้นที่ 6 โดยใช้วิธีการดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยทำการศึกษาบทเพลงที่ได้ถูกเลือกจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญและชำนาญการในการขับร้องเพลงไทย ผลวิจัยพบว่าวรรณยุกต์และโน้ตในคำร้อง มีการพบโน้ตเกือบทุกระดับเสียง โดยพบว่าโน้ตตัวด (โด) ซ(ซอล) ล(ลา) สามารถพบได้ในวรรณยุกต์ทุกเสียง รองลงมาคือ โน้ตตัว ร(เร) ม(มี) ท(ที) ตามลำดับ คำเป็นและคำตามพบว่าทั้งสามเพลงพบว่ามีการใช้คำเป็นในจำนวนที่มากกว่าคำตาย โดยพบว่ามีการใช้เทคนิคในคำร้อง คำเอื้อน อื้อ อื้อฮือ เพื่อให้เกิดการเชื่อมคำตามทำนองเพลง

คำสำคัญ: วรรณยุกต์, เทคนิคการออกคำร้อง, ขับร้องเพลงไทย

Abstract

This article aims to investigate the process of creating Thai vocal melodies based on the standard criteria of the Thai music discipline using a qualitative research approach. The selected songs were analyzed based on the expertise and experience of Thai vocalists. The research found that melody and pitch in the lyrics were almost always in agreement, with the note D (do), G (sol), and A (la) being the most frequently used in the melody. Following these notes, the notes R (re), M (mi), and T (ti) were used less frequently. It was also found that the number of stressed syllables in the lyrics was higher than the number of unstressed syllables. Moreover, it was found that techniques Uh, ugh, huh such as linking words together in the lyrics were used to create a seamless transition between different music note of the melody.

Keywords: prosody, singing techniques, Thai classical singing

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาดนตรีและการแสดง คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา jantanakh@go.buu.ac.th

²อาจารย์ประจำ สาขาวิชาดนตรีและการแสดง คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา tanarat@go.buu.ac.th

³อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ jantra_noennok@hotmail.com

1. บทนำ

เพลงไทยเดิมเป็นส่วนหนึ่งของศิลปะและวัฒนธรรมไทยโบราณ การใช้เพลงมักจะเป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมและการแสดงละคร หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศไทยในปี พ.ศ.2475 จากการปกครองของระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ไปสู่ระบอบประชาธิปไตย ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านการเมือง การปกครอง และวัฒนธรรมในสังคมไทย (Patrick Jory, 2011, pp.140-142) ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่ได้รับการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงตามรูปแบบของสังคมไทย ดนตรีจะแสดงถึงเอกลักษณ์ ค่านิยม และความรู้สึกนึกคิดของประชาชนผ่านทางเสียง สำเนียง รูปแบบการบรรเลง และการประพันธ์เพลง ซึ่งเป็นการแสดงออกมาในศิลปะและวัฒนธรรมของชาวไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพการณ์และสภาพแวดล้อมของสังคมไทยเอง (เกษัญ เลกะกุล, 2561)

ดนตรีไทยเกิดจากความสับสนภูมิปัญญาของบรรพบุรุษไทย และมีคุณสมบัติที่งามเด่นและเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย โดยเดิมมันถูกสืบทอดอยู่ในกลุ่มผู้ปฏิบัติดนตรีสามกลุ่ม คือ กลุ่มนักดนตรีชาวบ้าน ชาววัด และชาววัง โดยการเรียนรู้และการสอนในวิชาดนตรีไทยจะใช้วิธีการจำและการปฏิบัติแทน (Panya Roongruang, 2001: pp.26-40) ในยุคปัจจุบันการศึกษาวิชาดนตรีไทยยังไม่ได้มีการแพร่หลายเท่าที่ควร แม้ว่าจะมีผู้สืบทอดประกอบอาชีพเป็นนักดนตรีไทยอยู่ แต่ยังมีความจำเป็นในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในดนตรีไทยให้กับชุมชนทั้งในและต่างชาติ เพื่อเป็นการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยในการประกอบกิจกรรมดนตรีในปัจจุบัน (Ratchaneekorn Sae-Wang, 2017, pp.133-160) ในยุคปัจจุบันระบบการถ่ายทอดได้เปลี่ยนไปจาก บ้าน-วัด-วัง มาเป็น บ้าน-โรงเรียน-วิทยาลัย(หรือมหาวิทยาลัย) โดยครูผู้สอนยังคงเป็นครูหรือนักดนตรีไทยผู้มีฝีมืออย่างเดิม แต่ยังมีการบันทึกการเรียนการสอนด้วย โน้ตเพลงและตำรา จากการสร้างเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยในปี พ.ศ.2533-2537 (สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2553, คำนำ)

การเรียนการสอนขับร้องเพลงไทยนั้น ใช้กระบวนการการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนสู่ผู้เรียนด้วยวิธีการที่เรียกว่า มุขปาฐะ (Oral Tradition) จากครูผู้สอนนำมาถ่ายทอด (David Wilson, 2015, pp.118-124) ในกระบวนการการเรียนรู้ด้านความคิด มีหลายขั้นตอนประกอบขึ้นโดยรวมว่า “ความจำ” (บุษกร สำโรงทอง, 2530, น.56) (Dusadee Swangviboonpong, 2003) ในการเรียนการสอนขับร้องเพลงไทย มักประสบปัญหาในทำนอง เนื่องด้วยเครื่องมือของการขับคือ “เส้นเสียง” (Donna Erickson, 1993, pp.135-149) เป็นกระบวนการใช้กล้ามเนื้อเล็กของร่างกายเป็นสิ่งที่นำเสนอบทเพลง ต้องมีการฝึกฝนให้เกิดความเคยชินเพื่อสามารถสื่อสารบทเพลงผ่านการขับร้องในเพลงต่าง ๆ ได้ (บุญเชิด พิณพาทย์, 2534, น.125) ดังนั้นความจำและการทักษะการบังคับเส้นเสียงเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนขับร้องเพลงไทย

การขับร้องเพลงไทยจำเป็นต้องมีคำร้องหรือถ้อยคำที่สอดคล้องกับทำนองเพลงอย่างสมบูรณ์ คำร้องหรือถ้อยคำนี้เป็นบทประพันธ์ที่นำมาบรรจุในทำนองเพลงและทำให้เพลงมีความสมบูรณ์และส่งเสริมกันได้ดี บทประพันธ์ที่นำมาใช้ในการขับร้องเพลงไทยสามารถมาจากวรรณคดีไทยหรือมีการประพันธ์ขึ้นตามกาลเทศะ (Harold E. Smith, 2006, pp.184-187) ผู้ขับร้องเพลงต้องเข้าใจในโครงสร้างของบทร้องว่าเป็นรูปแบบฉันทลักษณ์ประเภทใด เพื่อให้สามารถตัดสินใจในการแบ่งวรรคตอนในการร้องและการหายใจให้เหมาะสมกับคำร้องหรือถ้อยคำนั้นและยังมีส่วนประกอบในเรื่องของเสียงวรรณยุกต์ที่ใช้วิธีการผันเสียงเพื่อให้คำร้องและทำนองมีความถูกต้องต่อเสียงวรรณยุกต์ไทย (ชัยทัต โสพระขรรค์, 2559, น.2-12)

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในเรื่องการสร้างทำนองจากคำร้องเพลงไทย เพื่อศึกษากระบวนการสร้างทำนองผ่านคำร้องหรือถ้อยคำของบทเพลงไทย สามารถเป็นแนวคิดและวิธีการขับร้องเพลงไทยให้ถูกต้องตามหลักการขับร้องเพลงไทยและการออกเสียงในภาษาไทยในกระบวนการทัศนสำหรับการขับร้องเพลงไทย ตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยในปี พ.ศ.2533-2537 (สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา, 2544, น.340-366) วิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและอธิบายลักษณะของทำนองร้องในเพลงไทยตามเกณฑ์มาตรฐานของวิชาชีพดนตรีไทยขั้นที่ 6 ที่สัมพันธ์กับบุคลิกภาพและระดับการศึกษาของผู้เรียนดนตรีไทยระดับประถมศึกษา โดยเน้นการวิเคราะห์และสังเคราะห์ลักษณะของทำนองร้องจากคำร้องของเพลงไทยที่มีความเป็นที่รู้จักและได้รับความนิยมในปัจจุบัน จากนั้นเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทย

เพื่อให้เข้าใจลักษณะทางดนตรีอย่างถูกต้อง และสามารถนำความรู้และเทคนิคการสร้างทำนองร้องเพิ่มพูนคุณลักษณะทางดนตรีในสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยได้เป็นอย่างดี

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาเสียงวรรณยุกต์และเทคนิคการออกคำร้องในการขับร้องเพลงไทย

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

งานวิจัยนี้เป็นการเพิ่มเติมความเข้าใจเพลงไทยเดิม โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์และทำนองในเพลงไทย เพื่อนำผลวิจัยไปพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอนขับร้องเพลงไทยไปสู่การพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน เป็นแนวทางในการอนุรักษ์ เผยแพร่วัฒนธรรม ร่วมกันขับเคลื่อนงานด้านวัฒนธรรมดนตรีไทย และพัฒนางานวิชาชีพทางด้านดนตรีไทย

4. คำถามหลักในการวิจัย

4.1 ลักษณะของทำนองร้องปัจจุบันตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยมีลักษณะอย่างไร

4.2 ความเข้าใจของทำนองร้องต่อคำร้องสามารถเสริมสร้างคุณลักษณะด้านการขับร้องตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทย เพื่อมีความรู้ความเข้าใจ และคุณลักษณะด้านการขับร้องตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยเพิ่มขึ้นหรือไม่

5. ขอบเขตของการวิจัย

การเพื่อศึกษาเสียงวรรณยุกต์และเทคนิคการออกคำร้องในการขับร้องเพลงไทย ศึกษาเฉพาะทำนองร้องที่ได้จากคำร้องของบทประพันธ์ที่เหมาะสมที่อยู่ในการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยชั้นที่ 6

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 การสร้างทำนองร้องในดนตรีไทย

เพลงร้องและเครื่องสายในสมัยก่อนจากสาส์นสมเด็จพระที่นั่งสุริยาศน์อมรินทร์ที่กล่าวถึงตำนานเสภาว่า พบว่าเพลงร้องและเพลงปี่พาทย์มักจะมีบทเพลงที่แตกต่างกันและไม่มีการบรรเลงร่วมกัน สำหรับเพลงร้องที่นักร้องสร้างขึ้นเพื่อการร้องโดยเฉพาะ มักมีการสร้างทำนองที่ไพเราะและมีความประณีต โดยเฉพาะเมื่อมีรายเป็นกลอนหรือฉันท มีการเล่นอักษรและสัมผัส และมีครูลหุที่เพิ่มความงดงามให้กับทำนอง ภายหลังนักร้องเริ่มใช้ทำนองปี่พาทย์เพื่อเป็นการตีรับเนื้อเพลง ทำให้นักร้องนำทำนองเพลงปี่พาทย์มาร้องบ้าง เช่นเพลงระบำสี่บทที่คิดรับในรัชกาลที่ 5 โดยเจ้าพระยาเทเวศร์ (สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ ดำรงราชานุภาพ, 2552, น.30-38)

การสร้างทำนองร้องสำหรับบทร้องมีความสำคัญประการหนึ่ง (Chawadon Ketkaew, Pittayawat Pittayaporn, 2014, p.160-169) คือ เมื่อพิจารณาเพลงบางบทที่มีข้อความที่ไม่ตรงกับในหนังสือวรรณคดีและไม่สามารถพิจารณาว่าเป็นบทร้องที่ผิดได้โดยเหตุผล ข้อเท็จจริงที่หลักการแรกคือ ผู้แต่งเพลงหรือนักร้องมีความสามารถในการปรับแต่งคำเพื่อให้เหมาะสมกับท่วงทำนอง ซึ่งส่งผลให้การร้องเพลงเป็นไปได้อย่างสะดวกและไพเราะขึ้น อีกทั้ง ต้นกำเนิดของบทร้องอาจมีมาจากเสภาเก่าที่ครูเสภาใช้เพื่อการขับและร้องเสภาตั้งแต่สมัยโบราณ แม้ว่าเสภาจะมีสำนวนที่แตกต่างจากหนังสือฉบับหอพระสมุดในทางกลับกัน บทร้องอาจมีต้นกำเนิดจากการจดจำผิดหรือคัดลอกมาผิด เนื่องจากนิยมจดจำเพลงต่อกันแบบมุขปาฐะ ทำให้บางคำอาจถูกเพี้ยนไปแต่ความหมายยังคงเดิมอยู่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2549, น.13-14)

ทำนองเพลงร้องโดยหลักการแล้ว เนื้อร้องต้องผันแปรไปตามทำนองเพลง คำนี้ถึงเสียงวรรณยุกต์ (Chommanad Intajamornrak, 2017, pp.1-26) ต้องออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ยึดถือทำนองเพลงเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้ ในเพลงร้องต้องมีการปรุงแต่งเสียง ทั้งเสียงที่ทำให้เกิดความไพเราะและเสียงที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ (List, G.M. 1961, pp.16). ในด้านความไพเราะนั้นมักใช้คำว่า “ร้องเสียงอ่อนเสียงแข็ง” เป็นการปรุงแต่งเสียงคำที่ต้องให้ความคำนึงอย่างมากคือ “คำตาย” ทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว (สัจด์ ภูเขาทอง, 2539, น.65-69)

6.2 การใช้ทำนองในการสร้างทำนองร้องในเพลงไทย

ในการพิจารณาเพลงเถาส่วนใหญ่ พบว่ามีการใช้กลอนสุภาพอย่างแพร่หลาย และน้อยมากที่พบทำนองที่มีรูปแบบคำประพันธ์อื่น ๆ ในกระบวนการสร้างเพลง มักจะกำหนดทำนองก่อนแล้วค่อยหาทำนองที่เหมاسبกับทำนองนั้นเพื่อให้เกิดความร้องได้สอดคล้องและเปลี่ยพร้อมกัน ในกระบวนการสร้างเนื้อเพลงนั้น สิ่งสำคัญที่สุดคือการแต่งหรือคัดเลือกเนื้อหาของเพลงจากวรรณคดีหรือเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับท่วงทำนองของเพลงนั้น ๆ (อุทิศ นาคสวัสดิ์, 2530, น.74-90) การบรรจุอารมณ์เพลงและการเลือกใช้เพลงนั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ 1. เพลงในบทละครในและละครนอก เป็นการร้องประกอบการรำในบทละครเน้นในเรื่องของการใส่อารมณ์ ช้าหรือเร็วขึ้นขึ้นอยู่กับผู้แสดง 2. เพลงสำเนียงภาษาต่าง ๆ หมายถึงรูปแบบของทำนองเพลงที่ประพันธ์ให้ทราบว่าเป็นเพลงภาษาใด (เจตชรินทร์ จิรสันติธรรม, 2553, น.112-114)

6.3 เกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยชั้นที่ 6

เกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยชั้นที่ 6 สัมพันธ์กันกับวุฒิภาวะและระดับการศึกษาของผู้เรียนดนตรีไทยระดับประถมศึกษา ปัจจัยหลักและขอบเขตเพื่อการศึกษาเพลงประเภทต่าง ๆ แบ่งเป็นประเภทของเพลงสำหรับเพลงร้องประกอบด้วย เพลงแสนสุตสวาท สามชั้น ต้นบทเทศ เถา จีนซิมเล็ก เถา นางครวญ เถา สุดสงวน เถา แหม่มอญบางขุนพรหม เถา ตั้มโหรีเรื่องนางนาค สองชั้น พระอาทิตย์ชิงดวง สองชั้น (เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย, 2553, น.18)

7. วิธีที่ใช้ในการวิจัย

วิธีวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำร้องและทำนองเพลงไทย ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์รูปแบบวรรณยุกต์และคำร้องของดนตรีไทย เพื่อหารูปแบบหรือความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองรูปแบบ ขั้นตอนวิจัยประกอบไปด้วยการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากเพลงที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยระดับที่หก เพื่อหาความสัมพันธ์ของคำร้องและรูปแบบวรรณยุกต์ในดนตรีไทย

7.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เพลงที่ใช้ในการวิจัยนี้คัดเลือกตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านดนตรีไทย บุคคลเหล่านี้ได้รับการระบุผ่านการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและได้รับการติดต่อเพื่อให้คำแนะนำ บุคคลที่เลือก ได้แก่ 1) ครูพัฒน์ พร้อมสมบัติ 2) ครุณิษา ฅนอมรูป 3) ครูอาภาภรณ์ ทองไกรแสน 4) รองศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณิ เหลือบุญชู 5) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพคุณ สุดประเสริฐ จากนั้นนักวิจัยได้รวบรวมรายชื่อเพลงที่แนะนำและตรวจสอบแต่ละเพลงเพื่อให้แน่ใจว่าตรงตามเกณฑ์ที่รวมเข้าในการศึกษา การคัดเลือกเพลงขั้นสุดท้ายพิจารณาความเหมาะสมในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคำร้องและทำนองเพลงในดนตรีไทย

7.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์นั้นได้ทำการตรวจสอบรูปแบบวรรณยุกต์และคำร้องของแต่ละเพลงอย่างเป็นระบบเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสององค์ประกอบดังกล่าว การวิเคราะห์คำร้องและทำนองได้ถูกทำโดยใช้วิธีการตรวจสอบด้วยตนเอง โดยการวิเคราะห์เนื้อหาคำร้องเพื่อหาความหมายและแนวคิดหลักของเพลง และการวิเคราะห์ทำนองเพื่อหาลักษณะทางดนตรี เช่น ทำนอง เทคนิค เพื่อจะเข้าใจเพลงในแง่ของความหมายและลักษณะทางดนตรีได้อย่างถูกต้องจากการวิเคราะห์ทั้งสองด้านดังกล่าว สามารถตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบวรรณยุกต์กับคำร้องได้

7.3 การพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยนี้ไม่เกี่ยวข้องกับผู้เข้าร่วมที่เป็นมนุษย์ จึงไม่มีการพิจารณาด้านจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกเข้าไปเกี่ยวข้องในการวิจัยนี้ โดยผู้วิจัยได้ใช้ความระมัดระวังในการดำเนินการวิจัยเพื่อให้แน่ใจว่าการบันทึกเสียงที่ใช้ในการศึกษานั้นได้รับอนุญาตอย่างเหมาะสมและตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานและการมีลิขสิทธิ์ โดยทั้งนี้จะช่วยลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ในการผิดกฎหมายหรือสิทธิของผู้ถูกบันทึกเสียง อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของการบันทึกเสียงเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีการละเมิดสิทธิของผู้อื่นในการใช้งานข้อมูลในงานวิจัยนี้

8. ผลการวิจัย

จากการวิจัยเสียงวรรณยุกต์และเทคนิคการออกคำร้องในการขับร้องเพลงไทย โดยผู้วิจัยกำหนดเพลงตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยชั้นที่ 6 จำนวน 3 เพลงดังนี้

8.1 เพลงนางครวญ เกา

สามชั้น	โอ้ว่าป่านะนี้พระเจ้า	จะโศกเศร้าร่ายจนครวญหา
	ตั้งแต่พระไปแก่งส้ายมา	มิได้พบขนิษฐาในลำทอง
สองชั้น	พระจะแสนเศร้าสร้อยละห้อยให้	หลุทัยทุกข์ทนหมอนหมอง
	จะดั้นด้นค้นคว้าเที่ยวหาน้อง	ทุกประเทศเถื่อนท้องพนาลี
ชั้นเดียว	อกเอ๋ยทำไฉนจะได้รู้	ว่าน้องอยู่ประมอดันกรุงศรี
	แม่นใครทูลแกลงแจ้งคดี	เห็นทีจะตามมาด้วยอาลัย

(เรื่องอิเหนา พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 2)

8.1.1 เสียงวรรณยุกต์ที่ใช้ในการขับร้องเพลงนางครวญ เกา

ตารางที่ 1 เสียงวรรณยุกต์และตัวโน้ตในบทเพลงนางครวญ เกา

วรรณยุกต์	โน้ต ด(โด)	โน้ต เร	โน้ต ม(มี)	โน้ต ฟ(ฟา)	โน้ต ซ(ซอล)	โน้ต ล(ลา)	โน้ต ท(ที)
สามัญ	ร่ายจน สงสัย มา หลุทัย ทน มอ ดัน ที่ ตาม มา	ไป หลุทัย จะ ประ คดี		จะ หม่น พูล	ทอง พนาลี กรุง ใคร อา ลัย	ครวญ	
เอก	ฉะ โศก ข- ประ จะ	จะ โศก จะ		ด้วย	อก ด้วย		ป่านเถื่อน
โท	โอ้ว่า พี่เจ้า เศร้า แก่ ได้ สร้อย ดั้นด้น เที่ยว เทศ ได้ ว่า แจ้ง			เศร้า ตั้ง แก่ ดั้น ด้น เที่ยว เทศ ได้ ว่า		ใน	โอ้ว่า พี่เจ้า เศร้า แก่ ได้ สร้อย ดั้น ด้น เทศ ได้ ว่า แจ้ง
ตรี	ห้อย ทุกข์ น้อง ท้อง น้อง	พระ มิ นิษ ละ ค้นคว้า น้อง ทุก ท้อง น้อง		พระ พบ ถ้า พระ ห้อย ค้นคว้า ทุก	แม่น	แม่น	ห้อย
จัตวา	นี้ รุา หา ไฉน	นี้ เอ๋ย เห็น		พระ แสน หา แกลง เห็น	หมอง	หมอง	

ที่มา: ผู้วิจัย

จากการศึกษาพบว่า สามารถนับจำนวนคำในแต่ละวรรณยุกต์ได้ ดังนี้ วรรณยุกต์สามัญ: พบบนโน้ตตัว ด(โด) 14 คำ ร(เร) 6 คำ ม(มี) ไม่พบ ฟ(ฟา) 3 คำ ซ(ซอล) 8 คำ ล(ลา) 1 คำ ท(ที) ไม่พบวรรณยุกต์เอก: พบบนโน้ตตัว ด(โด) 5 คำ ร(เร) 3 คำ ม(มี) ไม่พบ ฟ(ฟา) 1 คำ ซ(ซอล) 2 คำ ล(ลา) 1 ไม่พบ ท(ที) 2 คำ วรรณยุกต์โท: พบบนโน้ตตัว ด(โด) 15 คำ ร(เร) 6

ไม่พบ ม(มี) ไม่พบ ฟ(ฟา) 9 คำ ซ(ซอล) ไม่พบ ล(ลา) 1 คำ ท(ที) 14 คำ วรรณยุกต์ตรี: พบบนโน้ตตัว ด(โด) 5 คำ ร(เร) 10 คำ ม(มี) ไม่พบ ฟ(ฟา) 8 คำ ซ(ซอล) 1 คำ ล(ลา) 1 คำ ท(ที) 1 คำ คำ วรรณยุกต์จัตวา: พบบนโน้ตตัว ด(โด) 4 คำ ร(เร) 3 คำ ม(มี) ไม่พบ ฟ(ฟา) 5 คำ ซ(ซอล) 1 คำ ล(ลา) 1 คำ ท(ที) ไม่พบ

8.1.2 คำเป็นคำตายการขับร้องเพลงนางครวญ เภา

ตารางที่ 2 คำเป็นและคำตายที่พบในทำนองเพลงนางครวญ เภา

โน้ต	คำร้อง เป็น	คำตาย
ด (โด)	แจ้ง ที โอ้ว่า นี พี่เจ้า เสร้า ไป สงสัย มา ได้ เสร้าสร้อย ห้อย ให้ ทน เที่ยว หา น้อง ท้อง โฉน ได้ ว่า น้อง มอ ตาม	นะ ทุกข์ ประ มอ ต้น จะ
ร (เร)	คติ เห็น นี โศก ตั้ง ไป น้อง ท้อง เอ้ย น้อง	จะ ตั้ง พระ มิ ละ ทุกข์ ดันดัน ทุก จะ
ม (มี)		
ฟ (ฟา)	ทูล แถลง เห็น เสร้า ไป แสน ห้อย หม่น เที่ยว หา ได้	พระ ถ้า พระ ดันดัน เที่ยว ทุก ด้วย
ซ (ซอล)	ศรี แม้น ใคร ทอง หมอง พนาลี อา ลัย	ถ้า ออก กรุง ด้วย
ล (ลา)	ศรี แม้น ครวญ ใน หมอง	
ท (ที)	แจ้ง โอ้ว่า ป่าน พี่เจ้า เสร้า ไป ได้ เสร้าสร้อย ห้อย ให้ ทน ถ้วน ได้ ว่า	

ที่มา: ผู้วิจัย

จากการศึกษาพบว่าโน้ตเสียง ด(โด) มีจำนวนคำเป็น 24 คำ จำนวนคำตาย 6 คำ โน้ตเสียง ร(เร) มีจำนวนคำเป็น 10 คำ จำนวนคำตาย 9 คำ เสียง ม(มี) ไม่พบคำร้องในเสียง ม(มี) เสียง ฟ(ฟา) มีจำนวนคำเป็น 11 คำ จำนวนคำตาย 7 คำ เสียง ซ(ซอล) มีจำนวนคำเป็น 8 คำ จำนวนคำตาย 4 คำ เสียง ล(ลา) มีจำนวนคำเป็น 14 คำ ไม่พบคำตาย เสียง ท(ที) มีจำนวนคำเป็น 14 คำ ไม่พบคำตาย และยังพบว่าคำเป็นสามารถอยู่ได้ทุกโน้ต ยกเว้นโน้ต ม(มี) สำหรับคำตายพบได้ที่โน้ต ด(โด) รฟ(ฟา) ซ(ซอล) แต่มีจำนวนน้อยกว่าคำเป็น

8.1.3 เทคนิคที่พบใช้ในคำร้องเพลงนางครวญ เภา

----	--- เออ	--- เอื้อ	- เออ เอื้อเออ เง	-- ฮี เง	- เออ เอื้อเออ เง	เออเออ - โอ้	--- ว่า
----	--- ด	--- ร	- ด รด ด	-- ฟ ร	- ด รด ร	ดท - - ดท	--- ดท

คำร้องที่ใช้โน้ต 2 เสียง ได้แก่ คำร้อง โอ้ ว่า พี่ เจ้า นี พระ เสร้า สร้อย ทุกข์ หมอง คั่น คว่า เที่ยว รู้ท้อง น้อง ทุก ว่า ศรี โดยใช้โน้ตเสียง ดท / ดร/ รฟ/ ซ คำร้องที่ใช้โน้ต 3 เสียง ได้แก่ คำร้อง เสร้า แก่ ถ้า ห้อย ประเทศ ได้ โดยใช้โน้ตเสียงฟา ฟดท/ โน้ตเสียง ดซฟ ใช้คำเอื้อน ฮี เข้ามาช่วยในทางเสียงของคำร้องซึ่งเป็นเสียงนาสิก คำร้องคำว่า สงสัย หา โฉน ศรี มีคำเอื้อนปิดท้ายคำร้อง เช่นคำร้องว่า โอ้ว่า โดยมีคำเอื้อน อื้อ มาปิด ท้ายคำร้อง ว่า ก่อนที่ขึ้นทำนองเอื้อนใหม่

8.2 เพลงแสนสวดสวาท สามชั้น

สามชั้น ท่อน 1 ขุนแผนรับขวัญอุยาพรัณจิต

แสนสวดสวาทเพียงขาดใจ

สามชั้นท่อน 2 มิวหนึ่งกัวันหนึ่งคงถึงห้อง

ขึ้นจิตแม้งจิตเพทุบาย

หาสิมคิดความหลังที่สั่งไม่

นับแต่วันนี้ไปจนวันตาย

ประสมสองเกษมสุขให้โสภหาย

ไถ่ถอนตัวเสียเถิดให้เป็นไท

8.2 เพลงแสนสุขสวาท สามชั้น

สามชั้น ท่อน 1 ขุนแผนรับขวัญอย่าพรั่นจิต
แสนสงสารสุดสวาทเพียงขาดใจ

สามชั้นท่อน 2 มิววันหนึ่งก็วันหนึ่งคงถึงห้อง
ขึ้นจิตแม่จงคิดเพทุบาย

หาสิ่งคิดความหลังที่สั่งไม่
นับแต่วันนี้ไปจนวันตาย

ประสมสองเกษมสุขให้โชคหาย
ไถ่ถอนตัวเสียเถิดให้เป็นไท

8.2.1 เสียงวรรณยุกต์ที่ใช้ในการขับร้องเพลงแสนสุดสวาท สามชั้น

ตารางที่ 3 เสียงวรรณยุกต์และตัวโน้ตในบทเพลงแสนสุขสวาท สามชั้น

วรรณยุกต์	โน้ต ด(โด)	โน้ต เร(เร)	โน้ต ม(มี)	โน้ต ฟ(ฟา)	โน้ต ซ(ซอล)	โน้ต ล(ลา)	โน้ต ท(ที)
สามัญ	สวาท จน วัน	สวาท เพียง ใจ ตาย วัน วัน เป็น ไท	วัน จิต ตัว		ลื้ม ความ จง	คง	
เอก	พรั้น สัก ขาด หนึ่ง หนึ่ง	แต่ หนึ่ง หนึ่ง เพ ทุ บาย ถ้าย เกิด	พรั้น		อย่า พรั้น จิต	อย่า ประ	
โท	ที่ ไม่ ก็ ให้	ที่ ไม่ ก็	ห้อง ซีน แม่		ไม่ ห้อง ซีน แม่	ไม่ ให้	
ตรี	คิด		มิ		นับ นี	รับ คิด	
จัตวา	หา สุด ถึง สอง	แสน			ขุน ขวัญ หา หลัง สงสาร ถอน เสีย	แผน ถึง สม สอง	

ที่มา: ผู้วิจัย

จากการศึกษาพบว่า สามารถนับจำนวนคำในแต่ละวรรณยุกต์ได้ ดังนี้ วรรณยุกต์สามัญ: พบบนโน้ตตัว ด 3 คำ ร 8 คำ ม 3 คำ ฟ ไม่พบ คำ ช 3 คำ ล 1 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์เอก: พบบนโน้ตตัว ด 5 คำ ร 8 คำ ม 1 คำ ฟ ไม่พบ ช 3 คำ ล 2 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์โท: พบบนโน้ตตัว ด 4 คำ ร 3 คำ ม ไม่พบ ฟ 3 คำ ช 3 คำ ล 2 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์ตรี: พบบนโน้ตตัว ด 1 คำ ร ไม่พบ ม 1 คำ ฟ ไม่พบ ช 2 คำ ล 2 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์จัตวา: พบบนโน้ตตัว ด 4 คำ ร 1 คำ ม ไม่พบ ฟ ไม่พบ ช 7 คำ ล 4 คำ ท ไม่พบ

8.2.2 คำเป็นคำตายการขับร้องเพลงแสนสุดสวาท สามชั้น

ตารางที่ 4 คำเป็นและคำตายที่พบในทำนองเพลงแสนสุทสุท สามชั้น

โน้ต	คำร้อง เป็น	คำตาย
ด (โด)	หา ที่ ไม่ สวาท ขาด ถึง จน วัน หนึ่ง สม สอง ให้	พรั่น คิด สั่ ง สุด
ร (เร)	ที่ ไม่ แสน สวาท เพียง ใจ แต่ ตาย วัน หนึ่ง เกชม หาย เพ บาย ถ่าย เถิด เป็น ไท	ทุ
ม (มี)	วัน ห่อง ให้ ขึ้น แม่ ตัว	พรั่น มิ จิต
ฟ (ฟา)		
ช (ชอล)	อย่า จิต หา ลืม ความ หลัง ไม่ สงสาร นี้ ไป ห่อง ให้ โศก ขึ้น แม่ จง ถอน เสีย	ขุน ขวัญ พรั่น นั้บ ประ สุข
ล (ลา)	แผน อย่า ลา คง สม สอง ให้	รับ ถึง คิด
ท (ที)		

ที่มา: ผู้วิจัย

จากการศึกษาพบว่าโน้ตเสียง ด มีจำนวนคำเป็น 11 คำ จำนวนคำตาย 4 คำ โน้ตเสียง ร มีจำนวนคำเป็น 18 คำ จำนวนคำตาย 1 คำ เสียง ม มีจำนวนคำเป็น 6 คำ จำนวนคำตาย 3 คำ เสียง ฟ ไม่พบคำร้อง เสียง ช มีจำนวนคำเป็น 18 คำ จำนวนคำตาย 6 คำ เสียง ล มีจำนวนคำเป็น 7 คำ จำนวนคำตาย 3 คำ เสียง ท ไม่พบคำร้อง และ ยังพบว่าคำเป็นสามารถอยู่ได้ทุกโน้ต ยกเว้นโน้ต ท สำหรับคำตายพบได้ที่โน้ต ร ม ช ล แต่มีจำนวนน้อยกว่าคำเป็น

8.2.3 เทคนิคที่พบใช้ในคำร้องเพลงแสนสวาท สามชั้น

คำร้องที่ใช้โน้ต 2 เสียง ได้แก่ คำร้อง อย่า ที่ หนึ่ง ก็ ห่อง ปลื้ม แม่ ให้โดยใช้โน้ตเสียง ซล/ รด/ ซม/ ด คำร้อง ที่ใช้โน้ต 3 เสียง ได้แก่ คำร้อง พรัน ใช้โน้ตเสียง ดซม คำร้องที่ใช้โน้ต 4 เสียง ได้แก่ คำร้อง ไม่ ใช้โน้ตเสียง ซรดล ในการร้อง ใช้คำเอื้อน ฮี เข้ามาช่วยในทางเสียงของคำร้องซึ่งเป็นเสียงนาสิก เช่นคำร้อง คำว่า ขุน แขน หา ถึง หาย มีคำเอื้อนปิดท้าย คำร้อง เช่นคำร้องว่า ห่อง โดยมีคำเอื้อน อือ มาปิด ท้ายคำร้องก่อนที่จะขึ้นทำนองเอื้อนใหม่

8.3 เพลงต้นบรเทศ เถา

สามชั้น	สรวมสอดกอดประทับไว้กับทรวง	โอ้เจ้าดวงยิหวาอย่าโหยให้
	ครั้งนี้มีกรรมต้องจำไกล	ถึงพี่ไปไม่ช้านานนัก
	อ้วน่องประคองขึ้นบนเพลา	พี่แสนทุกข์ถึงเจ้าเพียงอกหัก
	อวรณ์ถอนจิตแล้วพิศพิศตร์	เหมือนจะไกลน้องรักสักร้อยปี
สองชั้น	มิไปเล่าเขาจะเห็นแยบคาย	จะอุบายมิให้ใครสงสัยพี่
	โฉมฉายเจ้าค่อยอยู่จดี	อย่าทวิเทวษโคกา
	จึงเรียกสองกัลยาเข้ามาสั่ง	อยู่หลังจระวังขนิษฐา
	สั่งเสร็จพระเสด็จโคลคลา	แล้วผินพิศตรามาดูน้อง
ชั้นเดียว	กลับมาสรวมสอดกอดนางไว้	โอ้กรรมจำใจจะไกลน้อง
	พี่พาเจ้าเข้ามาไว้ในถ้ำทอง	แล้วสลัดพลัดน้องไว้เดียวดาย

8.3.1 เสียงวรรณยุกต์ที่ใช้ในการขับร้องเพลงต้นบทเทศ เถา

ตารางที่ 5 เสียงวรรณยุกต์และตัวโน้ตในบทเพลงต้นบทเทศ เถา

วรรณยุกต์	โน้ต ด(โด)	โน้ต เร	โน้ต ม(มี)	โน้ต ฟ(ฟา)	โน้ต ซ(ซอล)	โน้ต ล(ลา)	โน้ต ท(ที)
สามัญ	ดวง มี กรรม อวรณ์ เทวษ กรรม	นาน คอง เพียง เทวษ กา จิง กัลยา ชนิษฐา นาง จำ ใจ ไกล พา ใน ทอง	จำ ไกล คอง จง ดี ทวิ จง วัง ชนิษฐา ไคล คลา พา มา		ไป บน เพลา ปี คาย ใคร มา ไคล มา เดียว คาย	จิต ไกล ไป บาย ตรา มา ดู	
เอก	หว่า อย่า อก กอด	สอด กอด กับ อยู่ อย่า อยู่	กอด ประ ยิ ประ อยู่ อย่า สั่ง อยู่ กลับ สอด		สอด กอด ทับ ตัว ยิ หว่า ประ สัก จะ สั่ง สลัด	จะ จะ อุ สั่ง เสรีจ สลัด	
โท	โอ้ เจ้า ให้ ต้อง พี่ ไม่ เจ้า หัก แยก พี่ เจ้า ค่อย เรียก โอ้ ต้อง พี่ เจ้า ถ้า	ให้ พี่ ค่อย เรียก ต้อง ถ้า	อุ้ม ขึ้น พี่ เล่า แยก ให้ เข้า		ต้อง พี่ ไม่ อุ้ม ขึ้น พี่ เจ้า เล่า แยก ให้ เจ้า เข้า พี่ เจ้า	โอ้ เจ้า ให้ พี่ โอ้	
ตรี	ไว้ ครั้ง นี้ ร้อย มิ มิ แล้ว พัก น้อง แล้ว พลัด น้อง ไว้	ครั้ง นี้ ข้า นัก ไว้ น้อง	ข้า นัก แล้ว ระ ไว้ น้อง		น้อง ทุกข์ แล้ว พิศ ไว้ พักตร์ น้อง รัก	ไว้ น้อง ทุกข์ น้อง รัก ร้อย มิ แล้ว น้อง แล้ว น้อง ไว้	
จัตวา	ถึง ถอน เหมือน เขา ผิน สรวม	โหย ถึง สง สัย โศ สอง	ถึง เฉลา		สรวม โหย ถึง แสน โศ เหมือน สง โฉม เฉลา หลัง	แสน เขา เห็น ผิน สรวม	

ที่มา: ผู้วิจัย

จากการศึกษาพบว่า สามารถนับจำนวนคำในแต่ละวรรณยุกต์ได้ ดังนี้ วรรณยุกต์สามัญ: พบบนโน้ตตัว ด 6 คำ ร 15 คำ ม 13 คำ ฟ ไม่พบ ซ 11 คำ ล 7 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์เอก: พบบนโน้ตตัว ด 4 คำ ร 6 คำ ม 10 คำ ฟ ไม่พบ ซ 11 คำ ล 6 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์โท: พบบนโน้ตตัว ด 19 คำ ร 6 คำ ม 7 คำ ฟ ไม่พบ ซ 14 คำ ล 5 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์ตรี: พบบนโน้ตตัว ด 13 คำ ร 6 คำ ม 6 คำ ฟ ไม่พบ ซ 2 คำ ล 2 คำ ท ไม่พบ วรรณยุกต์จัตวา: พบบนโน้ตตัว ด 4 คำ ร 1 คำ ม ไม่พบ ฟ ไม่พบ ซ 10 คำ ล 5 คำ ท ไม่พบ

8.3.2 คำเป็นคำตายการขับร้องเพลงต้นบทเทศ เถา

ตารางที่ 6 คำเป็นและคำตายที่พบในทำนองเพลงต้นบทเทศ เถา

โน้ต	คำร้อง เป็น	คำตาย
ด (โด)	โอ้ เจ้า ดวง อย่า ให้ ครั้ง นี้ มี กรรม ต้อง ถึง พี่ ไม่ เจ้า ไว้ อารมณ์ ถอน เหมือน ร้อย เขา เห็น แยก พี่ เจ้า ค่อย เรียก แล้ว ผิน น่อง สรวม กอด โอ้ กรรม ต้อง พี่ เจ้า ถ้า	อก หัก มิ พัก
ร (เร)	กอด โหย ให้ ครั้ง นี้ ช้า นาน คง ถึง สง สัย พี่ ค่อย อยู่ อย่า เทวช โศ กา จึง เรียก กัลยา อยู่ ขนิษฐา จ้านาง ไว้ ใจ ต้อง ไกล น่อง พา ใน ถ้า ทอง	นัก
ม (มี)	กอด หวา พี่ ช้า คง พี่ ถึง แล้ว เล่า แยก ให้ เฉลา อยู่ จง ดี อย่า ทวี เข้า อยู่ จง จำ ขนิษฐา ไคล คลา สอด ไว้ น่อง พา มา	ประ กับ ยี ไกล นัก อุ้ม ประ ขึ้น สั่ง ระ มี เสด็จ กลับ
ฟ (ฟา)		
ช (ชอล)	สรวม สอด ตัว หวา โหย ถึง พี่ ไป ไม่ น่อง บน เพลา พี่ แสน เจ้า แล้ว พิศ เหมือน น่อง ปี เล่า แยก คาย ให้ ใคร สง โฉม เฉลา เจ้า ค่อย โศ เข้ามา หลัง ไคล พี่ เจ้า ไว้	ทับ ยี อุ้ม ประ ขึ้น ทุกข์ พักตร์ จะ รัก จะ สั่ง เสด็จ มา
ล (ลา)	ไว้ โอ้ เจ้า ให้ น่อง แสน จิต ไกล น่อง ร้อย ไป เขา เห็น บาย พี่ แล้ว ตรา มา ดู น่อง สรวม โอ้	ทุกข์ รัก สัก จะ อุ มี สั่ง เสร็จ ผิน
ท (ที)		

ที่มา ผู้วิจัย

จากการศึกษาพบว่าโน้ตเสียง ด มีจำนวนคำเป็น 37 คำ จำนวนคำตาย 4 คำ โน้ตเสียง ร มีจำนวนคำเป็น 34 คำ จำนวนคำตาย 1 คำ เสียง ม มีจำนวนคำเป็น 29 คำ จำนวนคำตาย 13 คำ เสียง ฟ ไม่พบคำร้อง เสียง ช มีจำนวนคำเป็น 38 คำ จำนวนคำตาย 13 คำ เสียง ล มีจำนวนคำเป็น 22 คำ จำนวนคำตาย 9 คำ เสียง ท ไม่พบคำร้อง และ ยังพบว่าคำเป็นสามารถอยู่ได้ทุกโน้ต ยกเว้นโน้ต ฟ และ ท สำหรับคำตายพบได้ที่โน้ต ด ร ม ช ล แต่มีจำนวนน้อยกว่าคำเป็น

8.3.3 เทคนิคที่พบใช้ในคำร้องเพลงต้นบทเชษฐ์ เถา

คำร้องที่ใช้โน้ต 2 เสียง ได้แก่ คำร้อง สอด กอด ไว้ โอ้ เจ้า ยี ครั้ง นี้ ต้อง ไม่ ช้า นัก อุ้ม ประ คง พี่ แสน ถึง แล้ว น่อง รัก ร้อย เขา มิ ให้ เจ้า อยู่ อย่า เรียก เข้า สั่ง อยู่ แล้ว น่อง ไว้ ต้อง พา เจ้า ถ้า โดยใช้โน้ตเสียง ชร/ รม/ ลด/ ดล/ ชม/ ดร/ ชด/ มร/ ชล/ รด คำร้องที่ใช้โน้ต 3 เสียง ได้แก่ คำร้อง ให้ แยก พี่ โดยใช้โน้ตเสียง รดล/ ดชม ใช้คำเอื้อน ฮี เข้ามาช่วยในทางเสียงของคำร้องซึ่งเป็นเสียงนาสิก คำร้องคำว่า หวา โหย ถึง เจ้า ถอน เหมือน สง โศ สอง ผิน สรวม มีคำเอื้อน ปิดท้ายคำร้อง เช่นคำร้องว่า หอง สั่ง โดยมีคำเอื้อน อือ มาปิดท้ายคำร้องก่อนที่ขึ้นทำนองเอื้อนใหม่

8. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาทำนองร้องจากคำร้องเพลงไทย เป็นการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทยจาก บทเพลงนางครวญ เถา เพลงแสนสวาท สามชั้นและเพลงต้นบทเทศ เถา สามารถพบผลการวิจัยดังนี้

วรรณยุกต์และโน้ตในคำร้องที่พบในเพลงนางครวญ เถา ว่า มีการพบโน้ตเกือบทุกระดับเสียง ยกเว้นโน้ตตัว ม (มี) โดยพบว่าโน้ตตัว ด และ ฟ (ฟา) สามารถพบได้ในวรรณยุกต์ทุกเสียง รองลงมาคือ โน้ตตัว ร (เร) ช (ซอล) ล (ลา) ท (ที) ตามลำดับ เพลงแสนสุขสวาท พบโน้ตในวรรณยุกต์ทุกเสียงตาม โดยพบมากในโน้ตตัว ด รช(ซอล) ม(มี) ล(ลา) ตามลำดับ เพลงต้นบรเทศ เถา พบว่ามีการใช้โน้ต ช (ซอล) มากในวรรณยุกต์ทุกเสียง รองลงมาคือ โน้ต ด(โด) ล(ลา) ร(มี) ตามลำดับ ไม่พบโน้ต ฟ(ฟา) และ ท(ที) ในคำร้อง โดย โปรโต (Teresa Proto, 2015, pp.116-129) ได้ทำการศึกษาการศึกษาปัญหาการบรรจุคำร้องในดนตรี พบว่ามีการใช้วิธีการที่แตกต่างกัน สำหรับภาษาที่มีสัทอักษรใช้การวิเคราะห์ทางเสียง ส่วนภาษาที่ไม่มีสัทอักษรใช้การวิเคราะห์ทางฟอนอลจิวลอจี (phonological) งานวิจัยเกี่ยวกับการจับคู่คำร้องกับทำนองมีข้อจำกัดในการวิเคราะห์และความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างดนตรีและโครงสร้างภาษา

คำเป็นและคำตามพบว่าทั้งสามเพลงพบว่ามีการใช้คำเป็นในจำนวนที่มากกว่าคำตาย โดยพบว่ามีการใช้เทคนิคในการคำร้องเพื่อให้เกิดการเชื่อมคำตามทำนอง ดังเช่นการศึกษาของจอห์น (Latartara, J. 2012, p.88) ที่ได้ศึกษาคุณลักษณะของเสียงในการขับร้องเพลงไทยว่า การขับร้องเพลงไทยใช้การเอื้อนในการเชื่อมคำ สามารถพบได้ 5 ลักษณะการเอื้อนทำให้เกิดลักษณะเฉพาะของเพลงไทยเดิม

เทคนิคการออกคำร้องในบทเพลงแสนสุขสวาท สามชั้น สุดสงวน เถา และ ต้นบรเทศ เถา พบ คำร้องที่ใช้โน้ต 2 เสียง คำร้องที่ใช้โน้ต 3 เสียง คำร้องที่ใช้โน้ต 3 เสียง ใช้คำเอื้อน อื้อ อื้อ ฮี เข้ามาช่วยในทางเสียงของคำร้อง ในการเอื้อนปิดท้ายคำร้อง ก่อนที่ขึ้นทำนองเอื้อนใหม่

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการผลิตผลงานทางวิชาการจากเงินรายได้คณะดนตรีและการแสดง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2560

รายการอ้างอิง

- กฤษฎี เลกะกุล. (2561). พัฒนาการดนตรีไทยหลัง พ.ศ.2475 กรมส่งเสริมวัฒนธรรม. สืบค้น http://www.culture.go.th/culture_th/mobile_detail.php?cid=11&nid=3092.
- ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ. (2552). เพลง ดนตรี และนาฏศิลป์จากสาส์นสมเด็จพระเจ้าน้องนางเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จฯ เสด็จเยือนต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้วการพิมพ์.
- เจตชนินทร์ จิรสันติธรรม. (2553). ทฤษฎีการขับร้องเพลงไทย. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮาส์.
- บุษกร สำโรงทอง. (2530). การเรียนรู้กระบวนการทางความคิดในดนตรีไทย. วารสารศิลปกรรม. 2(3). 56-62.
- บุญเชิด พิณพาทย์. (2534). การขับร้องเพลงไทยในทัศนะของบรมครู. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. 8(2). 119-134. สืบค้น https://kukr.lib.ku.ac.th/kukr_es/BKN_EDU/search_detail/result/200558.
- ชัยทัต โสพระขรรค์. (2559). กระบวนทัศน์สำหรับการขับร้องเพลงไทย. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 20(2). 2-12.
- สังัด ภูเขทอง. (2539). การดนตรีไทยและทางเข้าสู่ดนตรีไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้วการพิมพ์.
- สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2553). เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย พุทธศักราช 2553. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.
- สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2544). เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและเกณฑ์การประเมิน. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2549). สารานุกรมศัพท์ดนตรีไทยภาคประวัติและบทร้องเพลงเถา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- อุทิศ นาคสวัสดิ์. (2530). ทฤษฎีและปฏิบัติดนตรีไทย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร. บริษัทศิริวิทยุ จำกัด.
- Erickson D. (1993). Laryngeal Muscle Activity in Connection with Thai Tones. Annual Bulletin Research Institute of Logopedics and Phoniatrics. 27. 135-149. Received : 11 March.2023. from https://www.researchgate.net/publication/279584167_Laryngeal_Muscle_Activity_in_Connection_with_Thai_Tones.
- Intajamornrak, C. (2017). Thai Tones Produced by Tonal and Nontonal Language Speakers: An Acoustic Study. MANUSYA. 20. 1-26. 10.1163/26659077-02002001. Received : 11 March 2023 from https://www.researchgate.net/publication/333115138_Thai_Tones_Produced_by_Tonal_and_Nontonal_Language_Speakers_An_Acoustic_Study.
- Jory, P. (2011). [Review of Saying the Unsayable: Monarchy and Democracy in Thailand, by S. Ivarsson & L. Isager]. Contemporary Southeast Asia, 33(1), 140–142. <http://www.jstor.org/stable/41288818>.

รายการอ้างอิง (ต่อ)

- Ketkaew, C., & Pittayaporn, P. (2014). *Mapping between Lexical Tones and Musical Notes in Thai Pop Songs*. Pacific Asia Conference on Language, Information and Computation. pp.160-169.
- Latartara, J. (2012). *The Timbre of Thai Classical Singing*. Asian Music, 43, pp.114 - 88.
- List G.M. (1961). *Speech Melody and Song Melody in Central Thailand*. Ethnomusicology 5, 16.
- Proto, Teresa. (2015). *Prosody, melody and rhythm in vocal music: The problem of textsetting in a linguistic perspective*. Linguistics in the Netherlands. 32. pp.116-129. 10.1075/avt.32.09pro.
- Roongruang, P. (2001). *Thai Classical Music and Its Movement from Oral to Written Transmission 1930-1942: Historical Context, Method, and Legacy Of The Thai Manuscript Project*. Manutsayasat Wichakan Journal. 9(1) : pp.26-40.
- Sae-Wang, R. (2017). *Cultural Heritage Management in Thailand : Common Barrier and the Possible Way to Survive*. Journal of Social Sciences. 17(2) : pp.133-160.
- Smith, H. E. (2006). [Review of *Thai Classical Singing: Its History, Musical Characteristics and Transmission*, by D. Swangviboonpong]. Crossroads: An Interdisciplinary Journal of Southeast Asian Studies, 17(2), pp.184–187. <http://www.jstor.org/stable/40860830>.
- Swangviboonpong, D. (2003). *Thai Classical Singing: Its History, Musical Characteristics and Transmission*.
- Wilson, D. (2015). *A Study on Oral Tradition as a Communication tool*. International Journal of Research in Economics and Social Sciences. 5. pp.118-124. Received : 11 March 2023 from https://www.researchgate.net/publication/301918239_A_Study_on_Oral_Tradition_as_a_Communication_tool.